

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 560/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť P. Z., zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 291/2013-89 z 25. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2013 doručená sťažnosť P. Z., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 291/2013-89 z 25. júla 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 12 C 70/2012-68 z 23. januára 2013 (ďalej len „rozsudok z 23. januára 2013“) zaviazal sťažovateľa na základe žaloby Dopravného podniku Bratislava, a. s. (ďalej len „dopravný podnik“ alebo „navrhovateľ“), povereného správcom cesty na výkon služby odťahovania motorových vozidiel na území Bratislavy, na zaplatenie nákladov na odťah jeho motorového vozidla v sume 93,72 € s príslušenstvom.

O odvolaní sťažovateľa proti označenému prvostupňovému rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 291/2013-89 z 25. júla 2013, ktorým rozsudok okresného súdu z 23. januára 2013 ako vecne správny potvrdil.

Odvolávajúc sa na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, sťažovateľ tvrdí, že napadnutý rozsudok trpí závažnými vadami odôvodnenia takej intenzity, že ich dôsledkom je porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Poukazuje na to, že odvolací súd vôbec nereagoval na niektoré jeho námietky uvedené v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku, aj keď v jednom prípade malo ísť o námietku *„smerujúcu k samej podstate veci“*; sťažovateľ v nej *„poukazoval na ústavný aspekt odťahovania vozidiel, ktoré netvorí prekážku cestnej premávky. Odťah vozidla je dočasným obmedzením vlastníckeho práva. Ako taký môže byť vykonaný iba vo verejnom záujme, v nevyhnutnej miere a len za účelom dosiahnutia ustanoveného cieľa. Vykladať zákony ústavne konformným spôsobom pritom výslovne ukladá aj čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.“*.

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti konkretizuje, prečo nesúhlasí s ďalšími závermi krajského súdu vo vzťahu k jeho ostatným námietkam, uzatvárajúc, že právne posúdenie veci odvolacím súdom odporuje účelu a zmyslu právnej normy a nesie zjavné znaky svojvôle a arbitrárnosti. Vyslovuje názor, že nedostatočné a sčasti chýbajúce odôvodnenie, ako aj odklon od konštantnej judikatúry spôsobuje vážny zásah do jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

V nadväznosti na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil jeho v petite sťažnosti označené základné právo, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha, aby mu bola priznaná úhrada trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil

sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je arbitrárny a neodôvodnený, pričom predovšetkým tvrdí, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nedostatočne, resp. vôbec nevysporiadal s námietkami uvedenými v jeho odvolaní, a to konkrétne, že:

1. dopravný podnik je oprávnený vykonať odťah (ďalej len „prvá námietka“),
2. dopravný podnik je oprávnený vymáhať náklady odťahu (ďalej len „druhá námietka“),
3. správca komunikácie môže požadovať iba skutočné, preukázateľné a priamo vynaložené náklady (ďalej len „tretia námietka“),
4. odťahovanie vozidiel, ktoré netvoria prekážku cestnej premávky, má ústavný aspekt (ďalej len „štvrtá námietka“) a že
5. dopravný podnik má nárok na zákonný úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Z. z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „piata námietka“).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

Krajský súd v napadnutom rozsudku k prvej, druhej a piatej námietke sťažovateľa uviedol:

«Spornosť súdenej veci je založená na posúdení otázky, či spoločnosť Dopravný podnik Bratislava, a. s., bola oprávnená na odstránenie vozidla s poukazom na ustanovenie § 43 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a či spoločnosťou Dopravný podnik Bratislava, a. s., uskutočnené odtiahnutie vozidla odporcu bolo možné považovať za odtiahnutie, ktoré vykonala obec prípadne právnická osoba ňou na tento účel založená alebo zriadená (§ 40 ods. 1 a 4 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v spojení s § 3d ods. 5 písm. d) zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách /cestný zákon/).

V obdobnej veci, kde predmetom konania bolo zaplatenie nákladov spojených s výkonom odtiahnutia, rozhodoval Najvyšší súd SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 70/2003 uviedol: „Správca miestnej komunikácie (§ 3d ods. 5 písm. c/ zákona č. 135/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci (správy) a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt, a to ani po stránke technickej (čo sa týka samotného výkonu odstránenia vozidla). Odstrániť vozidlo z miestnej komunikácie je oprávnená vykonať buď obec sama (správca komunikácie), alebo právnická osoba ňou na tento účel založená alebo zriadená.“

Aj keď vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu SR nie je prameňom práva a právny názor v ňom obsiahnutý, nie je pre odvolací súd v preskúmvanej veci záväzný,

odvolací súd sa s týmto názorom Najvyššieho súdu SR stotožňuje. Odstránenie vozidla bez súhlasu prevádzkovateľa je vážnym zásahom do vlastníckych práv, ktorý je prípustný len na základe zákona. Ustanovenie § 40 zákona o premávke na pozemných komunikáciách spadá do oblasti verejného (správneho práva), nevznikajú v súvislosti so správou týchto komunikácií súkromnoprávne, ale verejnoprávne vzťahy. Odstránenie vozidla nie je súkromnoprávnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľským subjektom, alebo zmluvné poverenie, v zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejnoprávných vzťahov. Správca cesty pri odstraňovaní vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci (správy), ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju zmluvne previesť na iného, a to ani po stránke technickej (čo sa týka samotného výkonu odtiahnutia vozidla). Takéto oprávnenie, vzhľadom na povahu vzťahu, v rámci ktorého má k nemu dôjsť, je oprávnená vykonať buď len obec sama alebo právnická osoba ňou pre tento účel založená alebo zriadená.

V tejto súvislosti Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu zo dňa 20. 12. 2011 sp. zn. 6 MCdo 22/2010, podľa ktorého, z ustanovení § 3 ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách („cestný zákon“) a § 40 ods. 1, 4 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách nevyplýva expressis verbis záver, že by správca komunikácie nemohol preniesť na ním zriadenú právnickú osobu len časť oprávnení pri správe komunikácie ani to, že by tak nemohol urobiť na ním už skôr zriadený alebo založený subjekt, nakoľko takéto obmedzenia pri výkone správy ciest zákon alebo medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, neukladajú.

S vyššie uvedeným právnym názorom sa odvolací súd plne stotožňuje a uvádza, že Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava ako správca miestnej komunikácie (o. i. aj Ulica Galvániho) je jediným zakladateľom navrhovateľa - spoločnosti Dopravný podnik, a. s. (navrhovateľ bol založený zakladacou listinou Hlavného mesta SR Bratislavy zo dňa 23. 12. 1993) a uznesením Mestského zastupiteľstva Hlavného mesta SR Bratislavy č. 597/2005 zo dňa 27. 01. 2005 bola schválená zmena stanov navrhovateľa - rozšírenie predmetu jeho činnosti okrem iného aj o odťahovaciu službu. Dopravný podnik, a. s. (navrhovateľ) ako právnická osoba založená obcou, na ktorú bola zo strany obce prenesená časť oprávnení pri správe komunikácie, splňa požiadavky kladené zákonom, konkrétne

zákonom č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon), zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a zákonom č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, a preto je v konaní o náhradu nákladov, ktoré jej vznikli v súvislosti s odtiahnutím motorového vozidla odporcu, aktívne legitimovaná.

V zmysle § 4b zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (ďalej len „cestný zákon“) sú miestnymi komunikáciami všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská vo vlastníctve obcí a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave a sú zaradené do siete miestnych komunikácií.

Podľa § 3d ods. 5 písm. d) cestného zákona vykonávajú správu pozemných komunikácií, ak ide o prejazdne úseky ciest vo vlastníctve obce, o miestne komunikácie a účelové komunikácie vo vlastníctve obce - obce, prípadne právnické osoby nimi na tento účel založené alebo zriadené.

Podľa § 43 ods. 1 veta prvá zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke...

Podľa § 43 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke...

Podľa § 43 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke...

Podľa § 517 ods. 1 veta prvá Obč. zák...

Podľa § 517 ods. 2 Obč. zák...

Podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka...

Odvolaací súd zastáva názor, že prvostupňový súd sa správne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie navrhovateľa v predmetnom konaní; správne dospel k záveru, že pre posúdenie veci je právne významné, či spoločnosťou Dopravný podnik, a. s. uskutočnené odtiahnutie vozidla odporcu bolo možné považovať za odtiahnutie, ktoré vykonala obec prípadne právnická osoba ňou na tento účel založená alebo zriadená. Rovnako správne potom dospel k záveru, že spoločnosť Dopravný podnik, a. s. je právnická osoba obcou (mestom Bratislava) založená, a to aj pre tento účel, vzhľadom na rozšírenie predmetu jej činnosti, a preto bola oprávnená vykonať odťah motorového vozidla odporcu.

S poukazom na právnu argumentáciu súdu prvého stupňa uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorou sa odvolací súd plne stotožňuje, je potom zrejmé, že navrhovateľ sa môže úspešne domáhať zaplatenia nákladov za odťah motorového vozidla odporcu. Nakoľko sa odporca dostal s plnením peňažného dlhu do omeškania,

prvostupňový súd ho s poukazom na ust. § 517 ods. 1, 2 Obč. zák. a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. správne zaviazal aj na úhradu úrokov z omeškania, pričom svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil.»

K tretej námietke sťažovateľa krajský súd v napadnutom rozsudku predovšetkým uviedol:

„Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia k odvolacej námietke odporcu týkajúcej sa nemožnosti aplikácie paušálneho určenia ceny za výkon núteného odstránenia vozidla, odvolací súd uvádza, že nie je v súlade s potrebami praktického života, aby sa náklady na odstránenie každého konkrétneho vozidla zisťovali individuálne. To by vo svojich dôsledkoch prakticky znamenalo, že výška týchto nákladov by sa zrejme v každom jednotlivom prípade musela zisťovať znalecky, čo by celkové náklady na odťah vozidla neprimerane zvýšilo. Tvrdenie, že náklady na odťah vozidla nemožno paušalizovať, podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí. Jednak navrhovateľ vykonáva odťahy z centra Bratislavy, kde je rozdiel kilometrových vzdialeností jednotlivých odťahov minimálny a jednak zo znaleckého posudku znaleckého ústavu - Ekonomickej univerzity v Bratislave č. 4/2012, vypracovaného na žiadosť navrhovateľa za účelom vyčíslenia skutočných finančných nákladov, ktoré vznikajú navrhovateľovi v súvislosti s vykonaním jedného odtiahnutia osobného motorového vozidla, vyplýva, že náklady na naftu, resp. benzín tvoria iba malé percento z celkových priamych nákladov na odťah vozidla. Inými slovami, odvolací súd je toho názoru, že pri stanovení výšky nákladov na odťah vozidla odporcu treba vychádzať zo znaleckého posudku č. 4/2012, ktorý založil do spisu navrhovateľ a ním požadovaná suma 93,72 € je teda správna.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu vysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvedenými v odvolaní (prvá, druhá, tretia a piata námietka) proti odvolaním napadnutému rozsudku okresného súdu a zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné tento rozsudok potvrdiť ako vecne správny, pričom svoje závery oprel aj o judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V napadnutom rozsudku sú uvedené skutkové okolnosti veci a závery týkajúce sa právneho posúdenia veci. Zo záverov

uvedených v napadnutom rozsudku krajského súdu nevyplýva podľa názoru ústavného súdu jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu.

Vo vzťahu k štvrtej námietke, podľa ktorej odťah vozidiel, ktoré netvorí prekážku cestnej premávky, má „ústavný aspekt“, ústavný súd konštatuje, že z napadnutého rozsudku krajského súdu síce nevyplýva, že by sa ňou krajský súd osobitne zaoberal, avšak táto nemala vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci v konaní proti odvolaním napadnutému rozsudku okresného súdu z 23. januára 2013 podľa názoru ústavného súdu zásadný význam.

V napadnutom rozsudku krajského súdu sa (na základe vyjadrenia navrhovateľa) totiž uvádza, že „... vozidlo odporcu bolo ponechané dňa 23. 11. 2011 na Galvániho ulici v Bratislave, na mieste kde je státie a zastavenie zakázané a pred prechodom pre chodcov, pričom nebola odporcom dodržaná zákonom stanovená vzdialenosť 5 m pred prechodom pre chodcov. Príslušník PZ vyhodnotil, že tým vozidlo tvorilo prekážku cestnej premávke a nariadil navrhovateľovi v zmysle ust. § 43 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke predmetné vozidlo odstrániť. Odporca v súdnom konaní uviedol, že uhradil uloženú blokovú pokutu za dopravný priestupok. Skutočnosť, že sa odporca dopustil dopravného priestupku podľa ust. § 25 ods. 1 písm. c) cestného zákona a nerešpektovaním dopravného značenia zákaz zastavenia, príslušník PZ oprávnene rozhodol o odstránení vozidla.“ (citované z napadnutého rozsudku krajského súdu, pozn.).

V súvislosti s citovaným ústavným súdom poukazuje na túto časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu: „Súd prvého stupňa mal za preukázané, že motorové vozidlo odporcu zn. H... bolo zaparkované v zákaze zastavenia a pred prechodom pre chodcov, pričom uvedenú skutočnosť potvrdil právny zástupca odporcu na pojednávaní dňa 23. 1. 2013 tým, že uviedol, že odporca za uvedené parkovanie zaplatil pokutu v blokovom konaní... Po právnej stránke posúdil vec (súd prvého stupňa, pozn.) v zmysle § 43 ods. 1, 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a § 3d ods. 5 písm. c/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) a dospel k záveru, že ak teda

navrhovateľ dňa 23. 11. 2011 vykonal odťah motorového vozidla zn. H... z dôvodu, že stálo v zákaze zastavenia, čo v konaní sporné nebolo...“

Ústavný súd už vyslovil, že pokiaľ všeobecný súd ako odvolací súd vo svojom rozhodnutí vôbec neodpovedal na odvoláciu námietku sťažovateľa spochybňujúcu zákonnosť priestupkového blokového konania, treba absenciu argumentácie v tomto smere považovať za prejav arbitrárnosti. Ak má byť spáchanie priestupku preukázané iba právoplatným rozhodnutím iného orgánu v priestupkovom konaní (ktorým súd v zmysle § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nie je viazaný), nie teda osobitným dokazovaním, ktoré by vykonal priamo súd, treba námietku sťažovateľa považovať za zásadnú, lebo v konečnom dôsledku môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej (pozri k tomu I. ÚS 226/03).

Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že tento namieta (ne)zákonnosť a (ne)ústavnosť odťahu vozidla, keď tvrdí, že *„vykonanie odťahu vozidla netvoriaceho prekážku cestnej premávky zakladá naopak vážne porušenie... vlastníckeho práva“*, nespochybňuje však *„nezákonnosť blokového konania“*, čo preukazujú aj už citované časti napadnutého rozsudku krajského súdu. Odťah vozidla pritom nie je sankciou za spáchanie dopravného priestupku, ale je technickým opatrením, k uplatneniu ktorého dochádza za podmienok presne ustanovených v zákone č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cestnej premávke“).

Podľa § 2 ods. 2 písm. r) zákona o cestnej premávke prekážkou cestnej premávky je všetko, čo môže ohroziť alebo obmedziť jazdu vozidiel a pohyb chodcov.

Podľa § 43 ods. 4 zákona o cestnej premávke správca cesty môže odstrániť vozidlo stojace na ceste vrátane chodníka na náklady jeho prevádzkovateľa, ak je

- a) na mieste, kde tvorí prekážku cestnej premávky,
- b) na vyhradenom parkovisku, ak také parkovisko nie je preň určené,
- c) bez pripevnenej tabuľky s evidenčným číslom, ak podlieha evidenčnej povinnosti, alebo je bez čitateľného vyznačenia mena, priezviska a adresy pobytu alebo názvu a sídla

držiteľa vozidla na viditeľnom mieste s výnimkou dvojkolesových vozidiel, aj keď netvorí prekážku cestnej premávky.

Podľa § 43 ods. 5 zákona o cestnej premávke ak vozidlo tvorí prekážku cestnej premávky alebo ak ide o vozidlo uvedené v odseku 4 a v § 25, môže o jeho odstránení rozhodnúť aj policajt; také vozidlo odstráni na náklady jeho prevádzkovateľa Policajný zbor alebo správca cesty podľa rozhodnutia policajta. Ak ide o vozidlo tvoriace prekážku cestnej premávky na diaľnici alebo na rýchlostnej ceste, o odstránení vozidla rozhodne policajt, ak tak neurobil skôr ten, kto prekážku spôsobil, alebo správca cesty.

Podľa § 25 ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke vodič nesmie zastaviť a stáť na priechode pre chodcov alebo na priechode pre cyklistov a vo vzdialenosti kratšej ako 5 m pred nimi.

Z citovaných častí napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že v konaní pred okresným súdom ani krajským súdom nebolo sporné to, že sťažovateľ sa dopustil dopravného priestupku, za ktorý následne zaplatil pokutu v blokovom konaní [§ 25 ods. 1 písm. c) zákona o cestnej premávke]. Táto skutočnosť s poukazom na § 43 ods. 5 zákona o cestnej premávke preto odôvodňuje aj oprávnenie policajta rozhodnúť o odstránení vozidla výlučne na základe toho, že ide o vozidlo uvedené v § 25 zákona o cestnej premávke (teda bez ohľadu na skutočnosť, že vozidlo tvorí prekážku cestnej premávky).

Ústavný súd v súlade s už uvedeným pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Keďže podľa názoru ústavného súdu argument uvádzaný sťažovateľom nemal pre vec zásadný význam, nemohlo zároveň tým, že krajský súd sa týmto argumentom v napadnutom rozsudku výslovne nezaoberal, dôjsť k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd z rozhodnutia krajského súdu nezistil, že by jeho závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu interpretácia a aplikácia príslušných zákonných ustanovení krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd nie je oprávnený na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov (a ani zjednocovanie právnych názorov jednotlivých sudcov) a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je zverená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2014